

Rozjímanie na štvrtok 2. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na štvrtok 2. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: hodnotu pozemských dobier; mať súcit s ľuďmi okolo nás; vidieť Lazára pri našich dverách.

EVANJELIUM NÁM PREDSTAVUJE podobenstvo o boháčovi Epulónovi a chudobnom Lazárovi. Prvý je človek, ktorý žije v prepychu a myslí len na svoj blahobyť. Ježiš nám nehovorí, že to bol nespravodlivý človek, ale len to, že „sa obliekal do purpuru a kmentu a deň čo deň prepychovo

hodoval“ (Lk 16, 19). Vedľa jeho domu „líhal akýsi žobrák menom Lazár, plný vredov“. Epulón je taký zaujatý svojím bohatstvom, že si neuvedomuje jeho existenciu. Lazárovi sa nedostáva žiadnej starostlivosti a živí sa len zvyškami, ktoré padajú „z boháčovho stola“ (Lk 16, 21). „Márne boli jeho myšlienky a márne jeho chůtky,“ hovorí o Epulonovi svätý Augustín. „Keď zomrel, v ten istý deň zanikli aj jeho plány“[1]. Ježiš nám skutočne hovorí, že obaja zomierajú, ale ich osud je priepastne odlišný.

„Pane, pozri, či je moja cesta krivolaká, a veď ma po ceste večnej“ (Ž 138, 23-24), modlíme v žalme. Vieme, že plnosť života, život, v ktorom zostávame vždy slobodní v láske, nezávisí výlučne od pozemských dobier; v tom nespočíva naša istota a šťastie. Svätý Josemaría nám pripomína, že naše „srdce sa neuspokojuje so stvorenými vecami,

ale túži po Stvoriteľovi“[2]. Pôstne obdobie je vhodným časom, „aby sme objavili, ako materiálne veci, ktoré máme k dispozícii, prispievajú k plneniu poslania, ktoré nám zveril Boh. Potom budeme môcť ľahšie opustiť tie, ktoré to nerobia, a kráčať ľahko ako Pán, ktorý *nemal kam hlavu skloniť* (Lk 9, 58).

Prostredníctvom chudoby sa naučíme vážiť si veci tohto sveta natoľko, nakoľko v nich budeme vidieť ich hodnotu ako spôsob zjednotenia s Ním a služby druhým“[3].

LAZÁR POČAS SVOJHO ŽIVOTA nemal žiadne výhody, ktoré mal Epulón. Z príbehu je zrejmé, že ide o zbožného človeka, ktorý svoju nádej vkladá do Boha, a tak ho anjeli odnášajú do večného príbytku. Dalo by sa o ňom povedať to, čo sa

modlíme v žalme: „Blahoslavený človek, ktorý vložil svoju dôveru v Pána“ (Ž 1). Kľúčom, ktorý vysvetľuje večný osud jedného a druhého, tak odlišných od seba, nie je bohatstvo samo osebe, ale to, čo sa dialo v srdciach oboch. Boháč nie je odsúdený pre to, čo vlastní, ale pre úplný nedostatok súcitu. „Učte sa byť bohatí aj chudobní,“ komentuje svätý Augustín, „vy, ktorí na tomto svete niečo máte, aj vy, ktorí nemáte nič. Veď aj vy sa stretávate so žobrákom, ktorý sa povyšuje, a s boháčom, ktorý sa poníža. Boh sa bráni pyšným, či sú oblečení v hodvábe alebo v handrách; ale pokorným dáva svoju milosť, či už majú nejaký svetský majetok alebo nie. Boh sa pozerá dovnútra; tam zvažuje, tam skúma“[4].

Lazár je pre tento svet nepodstatný. Pre jeho biedu a osamelosť sa oňho stará len Pán. „Na toho, na koho všetci zabudli, Boh nezabúda; ten,

kto je v očiach ľudí bezcenný, je v očiach Pána vzácny“[5]. Podobenstvo nás tiež vyzýva, aby sme žili čnosť lásky, najmä voči tým, ktorí sú nám najbližší, a tým, ktorí sú najviac v núdzi. „Naše veci a naše problémy nesmú nikdy pohltiť naše srdce natoľko, aby sme boli hluchí k volaniu“[6]druhých. „Každý má pokladať svojho blížneho, nikoho nevynímajúc, za svoje druhé ja a predovšetkým má brať ohľad na jeho život a na prostriedky, ktoré sú nevyhnutné, aby ho žil dôstojne, aby nenasledoval boháča, ktorý sa vôbec nestaral o chudobného Lazára“[7].

„JA, PÁN, SKÚMAM myseľ a skúšam srdce: odplatím každému podľa jeho ciest, podľa ovocia jeho skutkov“(Jer 17, 10). Po smrti nás bude Boh súdiť a „vážiť“ podľa našich skutkov. Náš život nám predkladá túto

alternatívu: istú cestu tých, ktorí dôverujú Pánovi, ako Lazár; alebo neplodnú cestu tých, ktorí všetku svoju nádej vkladajú do materiálnych vecí, do tých, ktoré môžu ovládať, ako boháč Epulón.

Svätý Josemaría tak varoval pred „mentalitou tých, vnímajú kresťanstvo len ako súbor prejavov či úkonov zbožnosti, bez uvedomenia si ich vzťahu k situáciám bežného života, k naliehavosti starať sa o potreby blížnych a k úsiliu o nápravu nespravodlivostí“[8]. Láska k Bohu sa vyjadruje v starostlivosti o druhých; neostáva len sentimentom, nevyhnutne sa premieta do konkrétnej služby, konkrétnym ľuďom, aj keď to znamená zbaviť sa určitých zdanlivých osobných istôt.

„Božie milosrdenstvo voči nám je úzko spojené s naším milosrdenstvom voči blížnemu; keď chýba naše milosrdenstvo voči

druhým, Božie milosrdenstvo
nemôže vstúpiť do nášho srdca“[9].
Prosme Máriu o milosť jasne vidieť
Lazára pri našich dverách, ktorý
prosí o našu pozornosť a náklonnosť.

[1] Svätý Augustín, *Kázeň 33 A*, 4 o
Starom zákone.

[2] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod
110.

[3] Fernando Ocáriz, *Posolstvo*, 20-
II-2021.

[4] Svätý Augustín, *O žalme 85*.

[5] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 30-
IX-2007.

[6] Benedikt XVI, *Posolstvo na Pôstne
obdobie 2012*.

[7] Druhý vatikánsky koncil,
Gaudium et spes, bod 27.

[8] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*,
bod 98.

[9] František, *Audiencia*, 18-V-2016.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
stvrtok-2-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stvrtok-2-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(03.03.2026)